

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 2. De Christo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

VII. Septimum dogma est, præter scriptum Dei verbum etiam non scriptum, seu Traditiones Ecclesiasticas, admittendas esse. Fundamentum est; tum quia S. Scriptura 2. Thessal. 2. sic docet dicens: *Itaque stete, Fratres, & tenete Traditiones, quas didicistis*: tum quia Concilium Tridentinum Sess. 4. sic definiuit: tum quia multi sunt articuli fidei, qui non possunt aliunde, quam per Traditionem probari; quales v. g. sunt, quòd tota scriptura sit verbum DEI, sit incorrupta, & verum sensum illius habeamus: quòd Symbolum fidei sit verè canonicum & Apostolicum: quòd Infantes sint baptizandi: quòd baptizati ab Hæreticis non sint rebaptizandi: quòd Mater Christi semper manserit virgo: quòd in Baptismo debeat pronuntiarì hæc forma: *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii & Spiritus Sancti*: & nisi pronuncietur, baptismus non sit validus; de quibus omnibus illud Tertulliani l. de coron. Milit. c. 4. rectè usurpatur: *Hæc & aliarum eiusmodi Disciplinarum, si legem exposuerint, nullam inuenies. Traditio tibi prætenditur nutritrix, consuetudo confirmatrix, & Fides obseruatrix*. Huic doctrinæ hæresis Lutheranorum & Calvinistarum opponitur, quorum hoc decretum est: Non alia doctrina in Ecclesia tradi, & audiri debet, quam purum verbum Dei, hoc est, S. Scriptura. Doctores vel Auditores alii cum sua doctrina, anathema sunt.

§. II.

De Christo.

I. De hoc sequentia dogmata Catholica Fides proponit. Primum est Christum esse verum Deum. Quæ veritas fusè Bellarmino tr. 1. contr. 2. l. 1. c. 4. tum ex scriptura; tum ex Christi nominibus, attributis, operibus, miraculis: tum ex SS. Patrum, & Sybillarum testimonio probatur. Quod dogma negant Judæi, Machometani, novi Arriani, & Sacerdotes, teste Bellarmino l. c.

II. Secundum dogma est, Christum esse eundem Deum cum Patre & Spiritu Sancto. Fundamentum est, quia unus est Deus, velut unum principium à se dari potest, uti etiam Theologi, quàm Philosophi, probant; à quo dogmate,

mate recedunt inprimis Valentinus Gentilis, & cum aliis
ter Catholicos, etiam teste Bellarmino, Joachimus Albi
& Raymundus Lullus tres essentias distinctas admittunt
quo proin in articulo non Catholicè senserunt.

III. Tertium dogma est, Christum esse Personam
liter distinctam à Persona Patris & Spiritus Sancti. For-
mentum est, tum quia generatur à Patre, & Spiritus
Sanctus ab ipso procedit: tum quia sæpe alius à Patre & Spi-
ritu Sancto vocatur in S. Scriptura: tum quia per particulas alias
distinctionem significantes tres Personæ exprimuntur, ut
dicitur: *baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus*
Sancti. Matth. ult. Et. 1. Jo. 5. *Tres sunt, qui residerunt*
in celo, Pater, Verbum, & Spiritus Sanctus. Co-
strinxerunt Valentinus Gentilis nullam Personarum
distinctionem agnoscens; item Transilvani qui saltem
Incarnationem nullam in Deo distinctionem reper-
erunt, sed ubi mentio Patris, Verbi, & Spiritus Sancti
prehenditur, potentias seu virtutes Patris, non distinctas
ea Persona, relatione, ac proprietate significari voluit.
Bellarminus l. 2. c. 1. testatur.

IV. Quartum dogma est, Christum quatenus
Filius, simul cum Patre Spiritum Sanctum spirare, &
probatur Bellarmino l. 2. c. 22. tum ex S. Scriptura
cente, quòd omnia, quæ habet Pater, Filio sine
& quòd Christus miserit, insufflaverit Spiritum Sanctum
tum ex Conciliis variis, & SS. Patribus tam Græcis
Latinis: tum ratione, quòd scilicet alioquin Spiritus
Sanctus non distingueretur à Filio, atque adeò dualiter
existat, non Trinitas Personarum haberetur. Cuius
modi se opponunt Græci Schismatici, Ductores
Patriarcha Constantinopolitano, qui volebat
Pontificem, & alios omnes Latinos excommunicavit
quòd contra decretum Concilii Ephesini aliquid
dejecto autem Pontifice, primatum ad se velut
Patriarcham jure pertinere.

V. Quintum dogma est, Christum quatenus
Patris verè incarnatum esse, atque adeò, ut in
Athanasii dicitur, verè Deum & Hominem esse,
substantia Patris ante sæcula genitum, Hominem

nia matris in sæculo natum, perfectum Deum, perfectum
 Hominem, ex anima rationali & humana carne subsisten-
 tem, æqualem Patri secundum divinitatem, minorem Patre
 secundum Humanitatem; qui, licet Deus sit & Homo, non
 duo tamen, sed unus sit Christus, unus autem non conver-
 sione divinitatis in carnem, sed assumptione humanitatis in
 Deum: unus omnino non confusione substantiæ, sed uni-
 tate Personæ. Cui articulo repugnat imprimis Hæresis Ana-
 baptistarum disertè docentium, Christum non habuisse ve-
 ram carnem à Virgine acceptam, sed ex cælo allatam, atque
 adeò verè divinam. Deinde Lutherani volentes, Christi
 carnem habere verè attributa divinitatis, ac præcipuè ubi-
 quitatem, atque adeò unionem hypostaticam in communi-
 catione horum attributorum consistere.

Præterea Eutyches duas in Christo naturas negans, at-
 que adeò divinitatem in carnem conversam fuisse docens.
 Valentini quoque & Manichæi veram Christo Humanita-
 tem negantes, & denique Nestorius, qui docuit, B. Virgi-
 nem purum Hominem peperisse, qui non solum naturam,
 sed etiam Personam humanam habebat, ac proinde B. Vir-
 ginem non esse Dei, sed Christi genitricem. ac Nativitatem,
 Passionem, Resurrectionem & similia Soli Homini conveni-
 re, esse verò Dei Filium, & unum Humanitate, non unitate
 Personæ, sed habitationis, voluntatis, operationis, parti-
 cipationis &c. quas omnes Hæreses Bellarminus l. 3. cit. fusè
 refutat.

V I. Sextum dogma est, Christi animam ab ipsa sua crea-
 tione adeò repletam scientiâ & gratiâ fuisse, ut nihil postea
 didicerit, quod antea nesciverit: nec ullam actionem fe-
 cerit, aut facere potuerit, quæ emendatione egerit. Fun-
 damentum est, quod passim in S. Scriptura, plenus Sapien-
 tia, plenus caritate & veritate dicatur; & meritò, cum ab-
 initio Incarnationis jam fuerit Filius Dei, caputque omni-
 um Hominum & Angelorum atque adeò omni scientiâ &
 gratia repleti debuerit. Cui dogmati jam olim se opposue-
 runt Agnoitæ docentes, Christum diem judicii ignorasse.
 hodie pertinaciùs se opponunt Lutherus, Zwinglius, Cal-
 anus, & omnes ferè hujus temporis Hæretici, teste Bellar-
 mine

minor. 4. c. 1. afferentes Christi animam & didicisse, quod ignorabat: & egisse, quod corrigi debuerit.

VII. Septimum dogma est, Christum post mortem in limbo existentibus beatitudinem communicasse, easque de limbo eduxisse. Ita enim ex Symbolo Apostolorum S. Athanasii, & communi consensu SS. Patrum colligitur, Cui dogmati inprimis contraria est sententia Calvinianorum, Christum non aliter descendisse ad Inferos, nisi tenuis apprehendit Deum sibi iratum propter nos, & salutis propriæ amittendæ incredibilem anxietatem sensit, qualem pateretur, qui sciret, se in æternum essetiturum. Unde etiam verba desperationis protulisse, & quidem pœnam jam in horto oliveti inchoatam fuisse, & perque magis crevisse; & per eandem pœnam, & passionem ipsum Homines redemisse. Deinde eidem dogmati etiam contraria est doctrina & hæresis Buceri, qui per infernum sepulchrum duntaxat, intelligunt adeo Christum ad inferos descendisse, idem significans sepultum esse. Quibus addi posset explicatio Durantiæ apud Bellarminum, c. 15. Christum non descendisse, sed quoad effectus duntaxat in infernum descendisse.

VIII. Octavum dogma est, Christum fuisse mediatorem inter Homines & Deum, non secundum naturam, sed secundum utramque naturam, ita tamen ut principium, quo opera illa ab ipso tanquam mediatoris humana esset Natura, non divina. Fundamentum huius doctrinæ est ex S. Paulo 1. Tim. 2. dicente: *Vnus Mediator Dei & Hominum, Homo Christus IESVS, qui dedit se redemptorem pro multis.* Hinc S. Leo S. 1. de natali Christi ait: *Nisi esset verus Deus, non afferret remedium, nisi esset verus Homo, non praberet exemplum.* Cui dogmati inprimis hæresis Stancari, qui soli naturæ humanæ mediatoris officium tribuit. Deinde Calvinistarum, & Melancthonii ac Melancthonii, qui soli divinæ naturæ mediatoris officium attribuunt.

IX. Nonum dogma est, Christum operibus ac meritis suis non solum nobis omnibus gratiam & gloriam

etiam omnia, quæ post passionem accepit, meruisse. Ita enim ex S. Paulo ad Philipp. 2. habetur, ubi dicit; *Humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis; propter quod exaltavit illum DEVS.* Cui dogmari contrariam hæresin tradidit Calvinus nullum Christo respectu sui meritum concedens, eò quòd passim nobis natus, & propter nos egenus factus dicatur.

X. Decimum denique dogma est, Christum pro omnibus omnino Hominibus mortuum esse juxta testimonium D. Pauli 2. Cor. 5. dicentis: *Pro omnibus mortuus est Christus.* & 1. Tim. 2. *Qui dedit semetipsum redemptionem pro omnibus.* Cui tamen doctrinæ Calvinus iterum se opponit docens, Christum pro solis prædestinatis mortuum esse eò quòd reprobi nullam ex morte Christi gratiam acceperint ad bene vivendum.

§. III.

De Romano Pontifice.

I. De hoc sequentia dogmata proponit Catholica Fides. Primum est, S. Petrum verè caput totius Ecclesiæ, & vicarium Christi ab ipso Christo fuisse constitutum. Ita enim tum ex ipsius Christi verbis Matt. 16. *Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: & tibi dabo claves regni cælorum &c.* tum ex illis Joannis 21. *Pasce oves meas &c.* colligitur. Cui dogmati se imprimis opposuerunt Waldenses circa annum 1120. qui primi ex Latinis se obedientiæ Pontificis subtraxerunt. Post hos circa annum 1300. quidam Fratelli dicti docuerunt, primatum Petri pridem cessasse, & ad ipsos fuisse translatum. Post hos Marsilius Paduanus & Joannes de Janduno Pontifici Romano omnes Presbyteros pares fecerunt. Deinde circiter annum 1397. Joannes Wiclef, & Joannes Huss Apostolicæ sedi se opposuerunt. Et tandem priori sæculo Lutherus, Calvinus, aliique illorum sæculi toto impetu jugum Pontificum velut vivi Antichristi excusserunt.

II. Secundum dogma est, S. Petrum verè Romanum piscopum fuisse, & ibidem ad mortem usque permanisse.